

Zákaz rasové diskriminace v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva

Tématem předkládané práce je zákaz rasové diskriminace v regionálním měřítku, která je rozebírána ve vztahu k Evropskému soudu pro lidská práva a jeho judikatuře. Práce si klade za cíl prezentovat zákaz rasové diskriminace, jak je zakotven v nejdůležitějších mezinárodně právních dokumentech od počátku dvacátého století se zvláštním zaměřením na jeho úpravu obsaženou v právních dokumentech Rady Evropy, a ochranu poskytovanou Evropským soudem pro lidská práva.

Rasa a etnicita je viděna hlavně z hlediska romského etnika, které zdaleka není jediné, jež se s rasovou diskriminací v Evropě potýká. Vzhledem k rozsahu diplomové práce však není možné zahrnout více skupin patřících do zmíněné kategorie. Problematika je zpracována metodami, jako je kompilace, komparace a částečně též analýza.

V úvodní kapitole diplomové práce je obsažen obecný výklad o rovnosti a zákazu diskriminace s vysvětlením důležitých pojmů a konceptů. Další kapitola podává přehled o zákazu rasové diskriminace v lidskoprávních dokumentech stěžejních mezinárodních organizací. Bližší pozornost je z tohoto hlediska věnována Evropské unii a zejména Radě Evropy.

Těžištěm předkládané práce je text zabývající se rasovou diskriminací v souvislosti s Evropským soudem pro lidská práva. V této části je osvětleno, jak Soud na zmiňovanou kategorii diskriminace nahlíží a jaký specifický přístup k ní vytvořil. Dále je představena judikatura zabývající se stížnostmi na diskriminaci a popsán antidiskriminační test, který Evropský Soud pro lidská práva aplikuje při posuzování přípustnosti takových stížností. Na vzorových případech *D. H. a další proti České republice* a *Sejdić a Finci proti Bosně a Hercegovině* je ukázána a rozebrána konkrétní činnost Soudu a aplikace antidiskriminačních ustanovení Evropské úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod a Dodatkového protokolu č. 12.

Jak vyplývá z rozboru uvedených případů rozhodovaných Evropským soudem, provedených v této práci, Soud se ve své praxi musel kromě diskriminace přímé vypořádat také s diskriminací nepřímou. Rasovou diskriminací označuje za jedno z tzv. „podezřelých kritérií“, která musí být přezkoumávána zvlášť obezřetně. Zatím však není možné vysledovat jasnou linii, kterou se další rozhodovací činnost Soudu bude ubírat, jak dokládají také separátní stanoviska jednotlivých soudců. Jednoznačný postoj Evropského soudu by napomohl tomu, aby se státy snažily předcházet stížnostem při vědomí, že stěžovatelé mají šanci u ESLP za předem předvídatelných podmínek uspět.